

(1)

Amics tots: Des del fons del meu cor reben el meu intens
agraïment per tantes mostres d'afecte rebudes aquests dies
que culminen en l'acte d'avui. Jo no me'n trovo mereixer-
dor, perquè la meua fidelitat a l'obra de l'Orfeo, que
no acaba avui, sinó que continuarà, si Déu vol,
tot el temps que em pugui restar de vida i fins que
Déu em doni un àtom de força, no té cap mèrit. Els
que som fills d'aquesta obra ho sabem ~~be prou~~ ~~fora~~
~~be prou~~. Els que com jo hi havem obert els ulls
~~i hi havem obert els ulls~~ i hi hem fruit les nostres
majors alegries ^{gratificacions} de reguit i de dol, sabem que l'Or-
feo és una obra col·lectiva, i cadascú d'els del seu llor,
els qui l'havem estimat, hi havem aportat el nostre
esforç. I --- quantes aportacions que hem quedat obsc.
res hi han estat essencials! Jo traspasso tots aquests
homenajes a tots aquests col·laboradors, envers els quals

el meu reconeixement serà etern

(2)

Vull recordar aquella junta ~~junta~~ que en 1945 em
va proposar, i em donà promissió del càncer (rependat
després per la junta general) davant els cantaires, el
dia 3 de febrer del 1946. El nostre inclit fundador havia
mort sense poder celebrar el 50^è aniversari del ~~l'Orfeo~~ del
sen Orfeo. El ~~lleu~~ Francesc Pujol feia pocs dies que havia
deixat d'existir, i tot semblava que havia d'anar a terra.
Però la guspira estava latent, i des d'aquell dia una gran
plamarada de coratge i ferma voluntat tot ho salvà. El
veritable esperit de l'Orfeo afluïdava el poc que tots por-
tàvem dins, i ens vàrem entendre desseguida. L'Orfeo
estava salvat. Les ~~obres~~ ^{obres} de Lluís Llibet i Francesc Pujol
plamenen damunt nostre, i l'Orfeo en aquell exili
- Tant 18 de Maig de 1946, reapareixia a la llum amb una
empenta irresistible. I en començar el curs següent

les nostres tasques es desenvoluparen amb la nov- ③
- malitat més absoluta, com en els seus millors temps. No teníem
altra guia que l'herència pristina dels nostres mestres
que ja no eren amb nosaltres. Vàrem seguir els seus con-
sells, els mateixos camins que ells ens fressaren, i quan
sorgien problemes, la nostra intuirió, la nostra fe vora-
- da en ells els resolien. Era la nova Renaixença de l'En-
- fei que ressorgia de les cendres aparents. Concretata
i germanívola col.laboració amb els companys me-
- tres, i ja no cal dir-ho, ^{amb els} ~~de~~ cantaires admirables,
diners dels quals havien agraïtat el pericopat durant
quasi deu anys de silenci, i sens els quals es hauria
estat possible, amb la guia de benemerits directius, al
cap de tot ells, ~~de~~ aquell inoblidable Felix Thillet (i amb
ell els personalitzo a tots) que creuà els viltims anys

(4)
de la nova existència en advocant a l'Orfeu, a ^{parar} finalit-
zàrem les ptes més importants de l'història de l'Orfeu, i
en crearem de noves. Noves ptes glorioses, enmig de
neguit que mai faltin, i anàrem seguint amb als i ben-
-los, amb esforços i decepcions, però sense perdre mai la fe.
vivem, en dels nostres millors minuts, m'escrivia un
dia, instantament incompris, eluny de Catalunya. aquests
paraules que han restat sempre gravades a la meua me-
mòria: "Els catalans no he perdut la fe", i anava creant
amb il·lusió creixent les meves millors produccions.
Ens regalem i ho recordem!

Jo sempre he dit que el meu pas per l'Orfeu era de
continuitat i d'estricta fidelitat a un programa que
considero encara vàlid avui, perquè és el flexible
lletat suficient per adaptar-se a tota nova conjuntura
i que ~~no~~ sobre tot l'Orfeu era una obra d'amor, deia

un dia el meu pare i mestre: "sense l'escalf d'amor no
sabria tenir deible, i l'espero i li ha estat sempre una
gran familia i així i a així deu en gran part, la
seua creixença. El dia que se us repedi aquest amor,
encara que em creguessin el millor mestre del món, jo
-sen-ne un altre en tot men. Mentre l'altra no mori, jo em sabria
abstinar."

No em dicem, doncs, abatut per les contrarietats i fluctua-
cions dels temps nostres. Formem una pinya inexpugnable
renunciant a diferències i ajuntant els nostres cors en la
flama de l'amor. Els acts d'aquests dies són la prova evident
del triomf de l'esperit de l'^{amor}~~amor~~ i de la comprensió. I jo en
em mereixo de proclamar-los, però aquest esperit és encara
tan fort, que ha estat motiu d'abandada exteriorització
al voltant de la nova simplicitat. Un dirigir el i l'altre

dirà a cantaires i ex-cantaires, després de l'emocionant
rehabament, van sentir, més que mai, la força inextinguible de
l'Orfeu Català.

I ja acabem: altre vegada, gràcies a tots: a la nostra
junta directiva i al seu inextinguible President cantaires, ex-cantaires,
als, ~~entitats adherides, personalitat entitats i personalitats~~
adherides o amants. I a tu senyor que deu l'agrad i t'illumina
mi!

Ja i mi

20 May 1978

1

Amics: Del pas del món en veuen el món intensament
-ment per tantes novetats d'efecte rebudes, aquests dies que cal
-men en l'acte d'amor. Jo no m'en tinc necessitat perquè el
nova fidelitat és l'obra de l'Orpèu que no acaba mai, més
que continuarà a l'obra tot el temps que en pugui restar
de vida fins que sin en doni un àton de por, no li cal
mint. Els que som fills d'aquesta obra ho sabem de prou
els que hi hanem donat els ulls i hi hanem posat fruit els
nostres majors alpeles i des de mig i de dos, men hi ha l'obra
de l'Orpèu és una obra col·lectiva i cadascun de del seu lloc
els que l'hanem estimat, hi hanem aportat el nostre
esforç. I quantes aportacions que han quedat oblidades, hi han
estat enemigues. Jo t'ajuparro tot, ~~no m'ajuparro a temps~~, hi
per de tenir oblidats, aquestes proves de reconeixement (1)

Sempre he dit que el meu pas per l'Orpèu era de conti-
-nuat i d'estricta fidelitat al programa que avui
encara no ha estat reemplaçat, però que tenia la flexi-
-bilitat suficient per adaptar-se a tota realitat conjuntura.
I que heu de tot l'Orpèu era una obra d'amor que ultrapa-
-rava tota la pedra protològica

(27) ~~Asa haunua de per multe incertitudines, incertitudines. Vane~~
 En ~~totu~~ ~~minu~~ ~~de~~ ~~absolutu~~ ~~contingente~~ ~~comparsa~~ ~~multe~~
 dinuor d'els p' ~~disapareptu~~ d'agrest ~~noie~~

1
Des del pens del menor rebem el men intens agraïment per
tants mostres d'afecte rebudes aquests dies que culminen en l'ac-
te d'avui. Jo no me'm trobo mereixedor, perquè la meua
fidelilitat a l'obra de l'Orfeo, que no acaba avui, sinó que
continuarà, si bé, tot el temps que em pugui restar de
vida i fins que deu em doni un àtom de força, no té cap mè-
rit. Els que som fills d'aquesta obra ho sabem bé prou. Els que
com jo, hi havem obert els ulls i hi hem trobat prou les nos-
tres majors alegries i dies de reguit i de dol, sabem prou bé
que l'Orfeo és una obra col·lectiva i cadascun des del seu lloc, és
que l'havem estimat hi havem aportat el nostre esforç. I quan
tes aportacions que han quedat obertes li han estat essencials! Jo hi-
jano tots aquests moments a tots aquests col·laboradors, ~~perquè~~ els
quals el meu reconeixement serà etern, ~~i sense que puguem fer tasca~~
~~no hem mai pogut esdrin~~ ~~remem~~
Vull ~~començar~~ ^{propusar} ~~pròpiament~~ aquella punta que en 1945
em va ~~proposar~~ i em va donar punys del càncer davant els com-
teats al dia 3 de juny del 46. al nostre Poble. per pocs dies que ha-

Xi jo en cal dir-ho, dels cantaires admirables, molts dels quals
haviem agraït el seu paper durant 70 anys de silenci
i sense els quals res hauria pogut fer, amb la guia de benemèrits pre-
sidents, ~~del cap de tots els~~ directius, al cap de tots ells el d'aquell inobli-
vable Fèlix Mullet (i amb ell els personalitzats a tots) que cremà la seva
~~vida en~~ els últims anys de la seva existència en holocaust a
l'Orfeo

important de l'història de l'Orps i en crearem de nous, No
un pte plorosa, en mis d'altres de regent que un ci fallit. etc
~~tant a l'afegir a les forces, l'amic incondicional adreçat a la~~
~~regiment de la de puta la de la laboració + des fons per~~
renúncia del Mte. Huguier i l'afegir a la palestra i l'amic
incondicional a. Cabanié. L'entregable Mte J. Torra morí
després d'una dilatada malaltia. Joly ho pesa en la línia de la duni
a la veu de nos, augmenta una importància primera. Tot amb
el mateix esperit, ~~Be es veritat que, però, que tant en els~~
~~enys obscurs de silenci, de fortes endins, com en els de resplendor renaisent~~
l'Orps trobà respectuament en la presidència de J. Renart i en la
de F. Millet, dos homes, essencialment diferents però amb una mateixa
projecció.

i anarem seguint amb alts i baixos, amb eufories i decepcions
però sense perdre mai la fe. Mereu, un dels nostres millors militars,
atant la nostra presència i la nostra ^{importància} ~~de Catalunya~~
~~a causa de~~ per incomparables l'Orps de Catalunya ~~per l'Orps~~
no he perdut la fe i ara podent incrementant

X entitas aliterides, ~~monstrum~~ ~~monstrum~~ ~~monstrum~~, amicus tot